

DANIELLE STEEL

Gyerekjáték

DANIELLE STEEL

Gyerekjáték

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *Child's Play*

Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York
Copyright © 2019 by Danielle Steel

All rights reserved

Cover photograph: © *Melanie Germain*/iStock/Getty Images Plus
Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by *F. Nagy Piroska*, 2021

Hungarian edition
© by *Maecenas Könyvkiadó*, 2021
honlap: www.maecenaskiado.hu

*Forrón szeretett, csodálatos gyerekeimnek,
Beatrixnak, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnek és Zarának.*

*Kívánom, hogy amikor eljön az ideje,
hozzatok mindig okos döntéseket,
válasszatok szerető, gondoskodó társakat,
akik jól bánnak veletek,
akik biztonságot és védelmet nyújtanak számotokra,
akik mosolyt csalnak az arcotokra,
és akikkel megoszthatjátok az álmaitokat.*

*És ezt kívánom mindannyiunknak,
akik szülők vagyunk,
akiket állandó meglepetések érnek
a gyerekeink részéről!*

Köszönöm a leckéket, amelyeket tőletek tanultam!

Nagyon szeretlek benneteket!

mami/d. s.

*„...a balga emberhez hasonlít, aki házát homokra építette.
Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvített a szél és nekizúdult a háznak.
A ház összedőlt és romhalmazzá vált.”*

MÁTÉ 7:26–27

*„...az okos emberhez hasonlít, aki sziklára építette a házát.
Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvített a szél és nekizúdult a háznak,
de a ház nem dőlt össze, mert szikla volt az alapja.”*

MÁTÉ 7:24–25

Első fejezet

Június eleje volt, az első igazán meleg nyári nap. Kate Morgan pillantását végigfuttatta az íróasztalán pedáns halomba tornyozott dossziékon. Szerette, ha körülötte minden rendben volt, s az élete is rendezetten zajlott. Annak idején, tizenkilenc éve, amikor a férje meghalt, több váratlan megrázkódtatást is átélt, és bizony abban a zűrzavaros helyzetben is meg kellett őriznie a rendet. A gyerekei, Tamara, Anthony és Claire, tizenhárom, tíz- és hétévesek voltak, őt pedig harmincöt évesen vilámcsapásként érte, hogy egyszeriben özvegy lett.

A férje, Tom Morgan, mindenki által szeretett és nagyra becsült kongresszusi tag volt. Főiskolás korában ismerte meg az akkor jogi egyetemre járó Tomot, és amikor a férfi végzett, összeházasodtak. Tom politikusi karrierről, ő pedig jogi diplomáról álmódott, de aztán minden másként alakult: Kate lehorgonyzott a család mellett, hűséges és tökéletes feleségként támogatta politikus férjét, közben pedig nevelte a három gyereküket. Tom helikopter-balesetben halt meg, amikor egy árvíz után, viharos időben a katasztrófa sújtotta New York államba repült. Az újságok úgy írtak róla, mint egy modern kori szentről. Barátságos, nyílt, közvetlen ember lévén a legelső megválasztásától kezdve nagy

népszerűségnek örvendett. Halála kétségbe ejtette Kate-et és a gyerekeket. Az asszony minden erejét megfeszítve azon volt, hogy újra értelmet adjon az életüknek, immár Tom nélkül, aki nem csupán csodálatos apa volt, de a házasságuk nagy részében jó és szerető férj is. A gyerekei még most, tizenkilenc év múltán is tisztelték, Kate pedig gondoskodott róla, hogy az apjukkal kapcsolatos emlékeik ne falkuljanak meg.

A Tom által rájuk hagyott biztosítási összeg gazdaggá ugyan nem tette őket, de kényelmes életet biztosított számukra, és olyan választási lehetőségeket kínált Kate-nek, amikre korábban nem is gondolt. Tom halála után egy évvel elkezdte a jogi tanulmányait a New York-i Columbia Egyetemen. Nem volt könnyű összeegyeztetni a tanulást és a gyerekekről való gondoskodást, de felvett egy házvezetőnőt, és az anyja is besegített. Harminchat évével ő volt a csoportjában a legidősebb diák, és harminckilenc évesen, kitüntetéssel diplomázott.

Az elmúlt tizenöt évben, miután letette az ügyvédi vizsgát, a Berrigan Feldman és McCarthy-nál dolgozott, és jelenleg vezető partner volt a cégnél. A cégjog volt a szakterülete, ezen belül a peres ügyeket tartotta a legfőbb erősségének, ő vitte a cég legfontosabb pereit.

A következő pár hónapban három bírósági tárgyalás várt rá, ha addig nem sikerül peren kívül megegyezni. Amilyen kemény tárgyalófélnak és erős személyiségnek bizonyult a hivatásában, olyan odaadó anya és szelíd, kedves nő volt a magánéletében. Jogi képviselővé válása teljesen új dimenzió-

val gazdagította az életét. Szerette a munkáját, és ahogy a pályája egyre magasabbra ívelt, a gyerekei alkalmazkodtak az időbeosztásához. Büszkék voltak anyjukra, ahogyan ő is rájuk. Keményen dolgozott, követendő példát állítva ezzel a gyerekei elé.

Most, hogy már felnőttek, több lett az ideje, és még keményebben dolgozott. Fiatalabb korokban igazi zsonglőrmutatványokkal kápráztatta el az ismerőseit: esténként segített a gyerekeknek a házi feladataikban, elvitte őket a sportmérkőzésekre és az iskolai rendezvényekre, és mindezt szívesen csinálta. Kiváló eredményeket várt el tőlük, és magasra tette a lécet mind a gyerekei, mind a maga számára. Az eredmény nem is maradt el: három megbízható, nyugodt, kiegyensúlyozott gyerek, mindhárom jó tanuló, akik később olyan munkát végeztek, amit szerettek. Soha nem volt komoly problémája egyikükkel sem, amit Kate magától értetődőnek tartott, noha időnként elismerte, hogy ebben a tekintetben mellé szegődött a szerencse.

Mindig arra biztatta őket, hogy olyan pályát válasszanak, amit értelmesnek tartanak. Nem mutatták jelét, hogy apjuk halála komolyan megviselte volna őket – nem voltak drog- vagy alkoholproblémáik, nem rontották le a jegyeiket, nem kerültek összeütközésbe a törvénnyel, és egyik lánya sem esett soha teherbe. A barátnői irigyelték Kate-et. Mindhárman szociálisan érzékeny, rendes felnőttekké váltak, jó középiskolákkal és egyetemekkel a hátuk mögött. Saját ügyvédi jövedelme szépen kiegészítette Tom biztosítását. Nagyon szeretett együtt lenni a gyerekeivel, és hálás volt, amikor

elfoglaltságokkal tele életük és nagy igénybevételt jelentő munkájuk ellenére időt szakítottak a vele való együttlétre.

Háromjuk közül egyikük sem volt házas, habár Anthony fél évvel ezelőtt eljegyezte magát. Kate úgy gondolta, a menyasszonya tökéletesen illik hozzá. Anthony huszonkilenc éves volt, Amanda huszonnyolc. Befektető bankár apja Bronxville-ben lakott, és borzasztóan jól ment neki. Amanda egy jó nevű főiskolára járt, amit a *Vogue* segédszerkesztői állásáért otthagyott – a szépségrovat szerkesztője mellé osztották be. Amanda a Kate-éhez hasonló szőke hajával és kék szemével gyönyörű lány volt, karcsú, magas termetével akár modell is lehetett volna. Tíz évvel ezelőtt a New York-i elsőbálozók bálján vezették be a társaságba. A szülei kiemelkedő társadalmi pozíciót foglaltak el, és Kate nagyon kedves embereknek találta őket. Tetszett neki a gondolat, hogy Anthony egy ilyen lányt vesz el, és vele fog élni.

Anthony az MIT-re járt, és már-már számítógépszenninek számított. Grafikus tervezőként dolgozott, a világ legnagyobb videojáték-társaságainak készített ötletes és szórakoztató játékokat. A jóképű, szeretetre méltó és tehetséges fiú társaságban azonban néha nehezen találta fel magát. Kate tudta, hogy Amanda mellett jobb körökben forgó, tekintélyesebb barátokat is fog szerezni a kockák mellé, akikkel együtt dolgozott. Amanda majd kiszélesíti a horizontját a számítógépe képernyőjén túlra, ami hajlamos volt úgy rabul ejteni a fiát, hogy minden másról megfeledkezett.

Menyasszonya elvitte őt partikra, és olykor megjelentek a *New York Post* Hatodik Oldalán, ami Kate-et igencsak büszkévé tette. Biztosra vette, hogy Amandából nagyszerű feleség válik. A lányt nem fűtötték nagy ambíciók a *Vogue*-nál, ezzel együtt élvezte a munkáját. Csak éppen a házasság jobban érdekelte, mint a karrierje.

Az elmúlt hat hónapban anyjával közösen a leginkább az esküvő részleteivel foglalkoztak. Amanda egy héttel az eljegyzés után megvette a menyasszonyi ruháját, amit Anthony lánytestvérei hülyeségnek tartottak, de Kate szerint aranyos dolog volt tőle. Az előző nyáron ismerték meg egymást egy közös barátjuk Martha's Vineyard szigetén tartott esküvőjén, és karácsonykor tartották az eljegyzést. Az esküvőt decemberre tervezték, addig már csak hat hónap volt hátra.

Kate tökéletes rendben hagyta ott az irodáját, és hosszú, kecses lépteivel elindult a lift felé. Ötvennégy éves létére jó tíz évvel fiatalabbnak látszott. Hosszú szőke haját hátrafésülve hordta, magas volt és izmos. Hetente háromszor edzett együtt egy trénerrel. Útban a Park Avenue és a Keleti Ötvennegyedik utca sarkán lévő irodájától tíz percre lévő francia étterembe, már előre mosolygott. A kisebbik lányával, Claire-rel beszéltek meg találkozót.

Claire fekete hajával és fekete szemével kiköpött mása volt az apjának. Az anyjánál alacsonyabb, sportos alkatú lány nem is tudott arról, hogy milyen vonzó. Egy éve végzett a NYU jogi fakultásán, és anyja nyomdokaiba lépve, egy rivális cégnél dolgozott beosztott vállalati ügyvédként. A huszonhat

éves Claire a legjobb úton haladt egy nagyszerű karrier felé, ami örömmel töltötte el anyját, mint ahogy az is, hogy a lánya gyakran fordult hozzá tanácsért.

Claire az étterem előtt várt rá; rövid fekete szoknyát és tűsarkú cipőt viselt, fekete haját feltornyozta a feje tetejére. Kate arca felragyogott, amikor meglátta. Claire irodája a szomszédban volt, Kate mindig boldogan ebédelt együtt vele. Kisebbik lánya tele volt léttel, vidámsággal, és nem hiányzott belőle az ifjúságra jellemző romantikus hevület. Az egyetemi évek alatt és utána is egyik fiú követte a másikat az életében. Ezek a kapcsolatok szenvedélyességük miatt hamar ellobbantak, és jöhetett a következő mindent elsöprő szerelem.

Claire sohasem maradt hosszú ideig egyedül, rajongó pasik nélkül, ellentétben a nővérével, Tammyval, akinek a Chanel marketingrészele aelnökeként sohasem jutott ideje randizgatásra. Mint mondta, a kapcsolatok kérdésével majd később foglalkozik. Gyors felemelkedése a vállalatnál azzal járt együtt, hogy anyjához hasonlóan hanyagolta, sőt beáldozta a magánéletét. Claire-nek nem okozott gondot, hogy a kemény munka mellett randizgasson is, és a férfiak nem tudtak ellenállni neki.

Kate megpuszilta legkisebb gyermekét, azután be mentek az étterembe. Amikor beléptek az ajtón, minden fej feléjük fordult. Claire már tizenévesen is rendre magára vonzotta a férfiak tekintetét, Kate meg egyszerűen gyönyörű volt. A főpincér örömmel üdvözölte, és a kedvenc sarokasztalukhoz kísérte őket.

– Boldognak látszol – kezdte Kate, miután leültek, mire Claire széles mosollyal rábólintott.

– Három új ügyet adtak betekintésre. Érdekes eseteket. – Soha nem osztott meg bizalmas értesüléseket az anyjával, de szeretett szakmai ügyekről beszélgetni vele, és bepillantást kapni a törvényekbe és precedensekbe, amelyek érintették azokat az ügyeket, amelyeken épp dolgozott.

– Ebből még nem lehet bajod – ugratta Kate. Mindketten ráksalátát rendeltek, majd folytatták a csevegést. – Találkoztál mostanában a bátyáddal? – kérdezte Kate, amikor végeztek a salátával, és kávét kértek utána.

– Ó, újabban már a színét se látom. Alig válaszol az üzeneteimre. A múlt hétvégén videón hívtam, amikor épp Bronxville-ben volt Amanda szüleinél. Mindig vele van. Szerintem a medencéjük miatt. Az egész olyan, mintha elrabolták volna a földönkívüliek. Régebben olyan jó buli volt együtt lenni vele, most meg már Amandán kívül senkire sincs ideje.

– Végtére is jegyesek. Egészen természetes, hogy sok időt töltenek együtt – válaszolta Kate csillapítón. Tudta, hogy Claire véleménye homlokegyenest ellenkezik az övével.

– Amanda csak az esküvőről képes beszélni. A ruháról, a cipőről, a koszorúslányok ruhájáról, a virágokról. Egy év múlva halálra fogja untatni Anthonyt. Ő jobbat érdemelne, mami, te is tudod.

– Amanda tökéletesen hozzá való – állította Kate, mint mindig, amikor a téma szóba került köztük. – Jó családból származik. Rendes szülei vannak. Jó iskolákba járt.

– Ami kárba fog veszni, mert most azzal foglalkozik, hogy kiválassza, melyik rúzsokról írjon cikket valaki a *Vogue*-ban. Úgyhogy az őrületbe fogja kergetni Anthonyt. Ne légy már ilyen sznob, mami. Senkit sem érdekel, milyen volt, amikor „debütált”. Ezután majd minden a babákról fog szólni. Anthony még nem áll készen arra, hogy gyerekei legyenek. Nem hiszem, hogy látott valaha egyet is testközelből, hacsak nem valamelyik videójátékban. Amanda belehajszolta ebbe az eljegyzésbe.

– A bátyád szereti őt, Claire, még ha te nem látod is az értelmét – válaszolta Kate komolyan.

– Szereti? Valahányszor együtt látom őket, egy autó fényszórója elé került őz jut róla az eszembe. És Amanda egyszerűen nem engedi, hogy úgy találkozhassak Anthonyval, hogy egyedül van. Ő a bátyám, az ég szerelmére! Mennyit ökörködünk együtt, most meg már ő is olyan unalmas, mint Amanda. Siralmas az egész, úgy, ahogy van.

– Ha már összeházasodtak, más dolgokra is fognak gondolni. Egyelőre az esküvő a legfontosabb téma – jelentette ki Kate határozottan.

– Igen, Amandának, de nem Anthonynak. Miért nem szeretnél valami többet a számára, egy okosabb, vagy érdekesebb, vagy izgalmasabb lányt?

– Amanda megtartja őt két lábbal a földön. Anthonynek erre van szüksége, máskülönben örökre elveszne a maga virtuális világában. Amanda a legjobb dolog, ami valaha is történt vele.

– Nem hiszem el, hogy komolyan így gondold. Ha én olyan munkát végeznék, mint Amanda, megölnél.

– Te nem vagy Amanda – felelte Kate egyszerűen.

– Nagyi is velem ért egyet. – Claire ezt úgy mondta, mintha a vitában ez lenne a döntő érv. Kate anyja a második legfontosabb ember szerepét töltötte be a gyerekek életében, a szava sokat nyomott a latban. Rendszerint ő volt az egyetlen, akire Kate hallgatott, kivéve ezt a dolgot. Margaret Chapman hetvenhat éves, életteli, vibráló személyiség volt, három éve vonult vissza, és hagyott fel a pszichológusi és családterapeuta tevékenységgel. Kate és az anyja a szoros anya-lánya kapcsolaton túl nagyon jó barátok is voltak.

– Ebben a dologban mindketten tévedtek, hidd el nekem – felelte Kate habozás nélkül, a fia menyasszonyára utalva. – Ha egy magához hasonló számitógépszennit venne el, soha nem jönnének rá, hogyan kell vacsorát főzni, egyáltalán hol van a konyha, és végül éhen halnának.

– Miért, Amanda tud főzni? Ugyan már. Minden este étterembe viteti magát Anthonyval.

– Ez csak a javára válik. Másképp hajnali kettőig bent maradna az irodájában. Jól kiegészítik egymást. – Kate mindezt őszinte meggyőződéssel mondta, ő az első pillanattól kezdve el volt ragadtatva ettől a kapcsolattól.

– Ki nem állhatom a csajt – morogta Claire, de aztán újra mosolyra derült az arca. Anyja feszült figyelemmel nézte, és közben örült, hogy végre témát válthatnak. Ebben a vitában egyikük sem tudta meggyőzni a másikat.

– Miért van olyan érzésem, hogy nem csak a rád

kiosztott három új ügy tesz boldoggá? – Lányán ugyanis félreérthetetlenül mutatkoztak azok az ismerős jelek, amik arra utaltak, hogy belezúgott valakibe. Kate jól ismerte a gyerekeit. – Egy új pasi?

Claire rendszerint őszinte volt az anyjához, nem voltak előtte titkai, vagy ha voltak is, nem sokáig tudta azokat magában tartani. Ő volt a család romantikus tagja.

– Mmm... talán – felelte bizonytalanul, miközben a pincér letette eléjük a kávé. De aztán gyorsan sebességet váltott. – Megismerkedtem valakivel, mami. Egy hihetetlen férfival. Soha nem találkoztam még hozzá hasonlóval. – Kate nem emlékeztette rá, hogy ugyanezt százszor is elmondta már, de Claire kiolvasta a szeméből. – Nem, mami, ez most komoly. Ő egy felnőtt férfi. – Általában ugyanis felelőtlen kölykökbe esett bele, akik kezdetben ellenállhatatlanul vonzották, de nem tudták sokáig ébren tartani az érdeklődését.

– Ez a javára írandó. Hogy ismerted meg? – kérdezte Kate, s közben azon fohászkozott, nehogy az legyen a válasz, hogy a neten. Kate módfelett idegenkedett az internetes ismerkedéstől, és ennek gyakran hangot is adott. Ideális módszernek tartotta ugyanis szociopatákkal és megrögzött hazudozókkal való megismerkedésre, amit nagyon kockázatosnak vélt.

– A munkahelyemen találkoztunk – válaszolta Claire rejtélyesen.

– Egy fiatal munkatárs, mint te? – következtetett Kate. Az ügyvédi irodák előszeretettel alkalmaztak fiatal, vonzó külsejű kezdő ügyvédeket, úgyhogy

ez nem is lenne rossz Claire számára, gondolta. Ám ő megrázta a fejét, mire Kate felvonta a szemöldökét. – Egy partner? – Ami kínos is lehet, főleg ha egy vezető partner veti ki a hálóját egy fiatal lányra, hát még ha az illető házas is. Kate remélte, hogy nem erről van szó. Claire erre is csak a fejét rázta. – Oké, nem bírom a feszültséget, jogi asszisztens? Portás? Hivatalsegéd? – cukkolta a lányát.

– Kliens – felelte álmodozó tekintettel Claire, mire anyja összevonta a szemöldökét.

– Húha, ez *nagyon* kellemetlen is tud lenni. A partner, akinek dolgozol, tudja?

Claire intett a fejével, hogy nem.

– Beültettek jegyzetelni egy megegyezésről szóló megbeszélésre. És miután mindenki elment, ő még váltott velem pár szót. Az első pillanatban, amikor rám nézett, tudtam, hogy ő az. – Kate majdnem felnyögött, amikor ezt hallotta. Volt már ilyen. De a cég egyik kliensével Claire az állását kockáztatta. Legalább el kellene mondania a odabent, ennyivel tartozik a cégének.

– Mikor történt ez? – kérdezte döbbenten.

– Két hónapja. Azóta majdnem mindennap találkozunk.

– Nő? – Claire ilyet azelőtt sohasem csinált.

– Természetesen nem. Nem volt ideje arra, hogy megnősüljön. Állandóan dolgozik. Mami, tudom, hogy örültségnek hangzik, de biztos, hogy ő az igazi. Ő is ezt mondja. Abban a pillanatban, amikor találoztunk, éreztem, hogy ő az.

Kate-nek sírni lett volna kedve, hogy a lánya milyen naiv.

– Ezt nem jelentheted ki két hónap után. Még túl korai. Különben is még túl fiatal vagy. – Persze tudta, hogy ez sohasem volt szempont a lányánál, amikor épp belehabarodott valakibe.

– Te annyi idősen, mint most én, férjnél voltál, és volt két gyereked – utasította el Claire anyja intését.

– Az más volt. Az emberek akkor fiatalabban házasodtak, és két hónapnál sokkal hosszabb ideig jártunk együtt apáddal, mire biztosak lettünk egymásban. És ami még fontosabb, meg kell mondanod a cégnél. Azt nem akadályozhatják meg, hogy találkozz velem, de tudniuk kell róla. Az ő ügyén pedig nem dolgozhatsz tovább.

– Ez nem probléma. Már rendezték az ügyét.

– Akkor is meg kell mondanod nekik, nehogy később derüljön ki. Körültekintőnek kell lenned, szívem. Nem eshetsz bele minden kliensbe.

– Nem is estem. Egyedül őbelé. – Tisztára gyereknek látszott, ahogy ezt mondta. Claire éretlenebb volt, mint a bátyja és a nővére, és lévén a legkisebb a testvérek között, kicsit el is lett kényeztetve. Mindenki engedett neki, és néha képes volt hetekig duzzogni, csak hogy elérje, amit akart.

– Hogy hívják? – kérdezte Kate továbbra is aggodalmasan, mivelhogy Claire úgy adta elő a dolgot, mint ami komoly. Ahogy mindig is. És ő valóban komolynak tartotta.

– Reed Bailey-nek.

Anyja egy percre elhallgatott. Ismerte a nevet. Mindenki ismerte. Ő volt az egyik legsikeresebb fiatal kockázatitőke-befektető New Yorkban. Azelőtt

egy fontos szilícium-völgyi cégnek dolgozott, és azért jött vissza New Yorkba, hogy saját vállalkozást indítson, ami nagyon bejött neki. Kate-nek rögtön az jutott az eszébe, hogy talán csak játszik Claire-rel. Valószínűtlennek tűnt, hogy valaki közel a negyvenhez ugyanúgy bele legyen zúgva Claire-be, még akkor is, ha tényleg gyönyörű lány. Az üzleti sikerein kívül azonban a férfi személyes hírnevéről semmit sem tudott. Elméletben persze imponáló fickó volt, de az, hogy Claire életében Reed Bailey legyen a nagy Ő, elég valószínűtlennek tűnt számára. Minden nőt megkaphat, akit akar, nem csak egy fiatal beosztottat, akit egy ügyvédi irodában csípett fel.

– Tulajdonképpen hány éves?

– Harminckilenc. Még egyszer sem volt házas. De már borzasztóan szeretne megállapodni, és szeretne gyerekeket. Eddig nem volt rá ideje, és nem találta meg a megfelelő nőt.

Kate tudta, hogy ez a világ legrégebbi kifogása, amit olyan férfiak szeretnek hangoztatni, akik nem házasodtak meg.

– Te viszont nem állsz készen arra, hogy gyerekeid legyenek. – Claire sok szempontból még maga is gyerek volt. – Vele a nagy ligákban játszol. Ő már messze jár azon az úton, amelynek te ennyi idősen még az elején állsz.

– Tudom, mami. De örülten szeretjük egymást. Tudom, hogy ő az igazi. Azt mondja, hogy azt a nőt látja bennem, aki egyszer a gyerekei anyja lesz. Ezt még nem mondta soha senkinek. – Claire-t már nem lehetett megállítani.

– Lejjebb tudnád venni egy kis időre a hófokot? Ha ez tényleg igaz, akkor kitart addig, amíg jobban megismeritek egymást. Egyikőtöknek sem kellene most még ilyen határozott kijelentéseket tenni, sem végleges döntéseket hozni. Mindez még csak kémia. Te egy gyönyörű és intelligens fiatal nő vagy, akivel jó együtt lenni. Rá kellene szánnod az időt. Mindkettőtöknek ezt kellene tennie. Az örökké nagyon hosszú idő, Claire. Ha ez tényleg igazi szerelem, akkor megvár.

– Nem akarunk várni, mami. Arra kért, hogy költözzek hozzá.

Kate szíve elszorult. Ez túl sok volt, és túl gyors. A nagy sietségből soha semmi jó nem származott még.

– Légy ebben okos, kislányom. Maradj vele, járjatok el ide-oda, ismerd meg őt. Ne add fel a lakásodat, ne költözz össze vele. Azelőtt te is így gondoltad – emlékeztette, mire Claire megbánódott.

– Nem, nem gondoltam így. Ez most más. Te ezt nem érted.

– Dehogynem értem. De észnél kell lenned. Most minden tökéletesnek látszik, ám valójában nem ismered őt. Adj magatoknak egy kis időt.

– Ő az igazi, mami. *Tudom.*

Kate legszívesebben megrázta volna, de nem tehette. Csak imádkozhatott, hogy Claire lassítson le. Csakhogy ő ezúttal egy felnőtt férfival játszott, és Kate nem tudhatta, hogy ez egy sima játszma volt-e Reed Bailey-nek, vagy ő is komolyan gondolja. Csak azt tudta, hogy Claire fülig beleszeretett,

és nem akart tanácsot elfogadni az anyjától. Ahogy eddig sem. Kate meg azt nem akarta, hogy megsérüljön ebben a kapcsolatban. És az, amit a férfi mondott neki, valóban mámorító volt. Claire, aki megrészegült a szavaitól, a szerelemben volt szerelmes.

– Majd még beszéljünk róla. De próbálj lassítani, és jobban megismerni őt. Három órákor van egy megbeszélés, amiről nem késhetek el.

Miután Kate fizetett, felálltak az asztaltól, de a ráksaláta mint egy darab kő feküdt Kate gyomrában. Tudta, hogy nagyon nehéz értelmesen beszélni Claire-rel, amikor ilyen állapotban van. A három gyerek közül ő volt a legmakacsabb. Kate csak abban reménykedett, hogy a sors ezúttal is közbeszól, és megmarad a szoros kapcsolata a lányával. Alig várta, hogy megbeszélje a dolgot az édesanyjával. Aznap este együtt fognak vacsorázni.

Búcsúzóul megpuszilta Claire-t, és visszament az irodájába. Útközben semmi másra nem tudott gondolni, mint Claire vallomására, és szórakozottságában kis híján nekiment két járókelőnek. Kisebbik lánya eddig még nem került bajba, nem sínylette meg a románcait, de Reed Bailey komoly hatalommal rendelkező férfi volt, és Kate el sem tudta képzelni, mik lehetnek a szándékai. Valószínűtlennek tartotta, hogy két hónap után ő is úgy gondolja: Claire az „igazi”. Homlokát ráncolva, mogorva arccal lépett be a szobájába.

– Rossz híreket kaptál az ügyről? – nézett rá aggodalmasan az egyik partnere, aki a megbeszélés kezdete előtt bejött hozzá egy pillanatra.

– Nem – rázta meg a fejét Kate. – Bocsánat. Valami mással kapcsolatban. Együtt ebédeltem a lányommal.

– Mindig tartogatnak valamit – nevetett Adam Berrigan. – Az enyém most maradt ki a főiskoláról. Firenzébe akar költözni, hogy festőművész legyen.

Ilyesmit Kate egyik gyereke sem csinált soha. Mindig értelmesen viselkedtek, és végül Claire-nek is mindig megjött az esze.

Felvette a dossziét az asztaláról, és követte Adamet a tárgyalóba, ahol a megbeszélést fogják tartani a klienssel és az ügyvédjével. Hosszú délutánnak néz elébe, most félre kell tennie a Claire-rel és Reed Bailey-vel kapcsolatos aggodalmait. Kettejük idillje talán csak egy hirtelen fellángolás, ahogy jött, éppoly gyorsan ki is aludhat. Claire most úgy gondolhatja, hogy ő az „igazi”, de Kate biztos volt benne, hogy ez sem fog tovább tartani, mint a többi. Claire minden eddigi szerelme kérészéletűnek bizonyult, és néha még szerelemnek sem volt nevezhető.